

Sag C-919/19**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

16. december 2019

Forelæggende ret:

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakiet)

Afgørelse af:

22. oktober 2019

Appellant

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

Indstævnte

X.Y.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks øverste domstol)

KENDELSE

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks øverste domstol) [...] [dommerkollegiets sammensætning] i straffesagen mod X.Y. [udelades] for den særligt grove lovovertrædelse i form af røveri, jf. § 173, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Trestný zákonník Českej republiky (Den Tjekkiske Republiks straffelov) ved lukket retsmøde i Bratislava den 22. oktober 2018

afsagt følgende kendelse:

I henhold til § 318, stk. 1, sammenholdt (analogt) med § 244, stk. 4, i [Trestný poriadok] (strafferetsplejeloven) udsættes sagen om anerkendelse og fuldbyrdelse af dommen afsagt af Krajský soud v Plzni (den regionale ret i Plzeň, Den Tjekkiske Republik) dateret den 18. juli 2017 [udelades] [sagsnummer] og dommen afsagt af Vrchní soud v Praze (appeldomstolen i Prag, Den Tjekkiske Republik) dateret den 20. september 2017 [udelades] [sagsnummer], hvormed

X.Y. i henhold til § 173, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Trestný zákonník Českej republiky (Den Tjekkiske Republiks straffelov) er blevet straffet med otte års frihedsberøvelse for den særligt grove lovovertrædelse i form af røveri, idet frihedsberøvelsen skal ske gennem afsoning i et lukket fængsel, og Den Europæiske Unions Domstol forelægges en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, stk. 1, litra a), artikel 4, stk. 2, og artikel 9, stk. 1, litra b), i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT L 327 af 5.12.2008), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 [EUT L 81 af 27.3.2009 (herefter »rammeafgørelsen«)].

Begrundelse

(1) Krajský súd v Košiciach (retten for regionen Košice, Slovakiet) traf ved dom af 17. maj 2018 [udelades] i henhold til § 15 stk. 1, og § 17 stk. 1, i [zákon] č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii [org.s. 2] a o zmene a doplnení [zákon] č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení účinnom do 31. decembra 2019 (lov nr. 549/2011 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om idømmelse af frihedsstraffe, som medfører frihedsberøvelse, i Den Europæiske Union, og som ændrer og supplerer lov nr. 221/2006 om fuldbyrdelse af fængselsstraffe i den affattelse, der var gældende indtil 31. december 2019, herefter »lov nr. 549/2011«), beslutning om anerkendelse og fuldbyrdelse af dommen afsagt af Krajský soud v Plzni (den regionale ret i Plzeň), dateret den 18. juli 2017 [udelades] [sagsnummer] og dommen afsagt af Vrchní soud v Prahe (appeldomstolen i Prag, Den Tjekkiske Republik), dateret den 20. oktober 2017 [udelades] [sagsnummer], hvorved X.Y. i henhold til § 173, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Trestný zákonník Českej republiky (Den Tjekkiske Republiks straffelov) blev straffet med otte års frihedsberøvelse for den særligt grove lovovertrædelse i form af røveri. Samtidigt besluttede retten i overensstemmelse med § 48, stk. 2, litra a), i Trestný zákon (straffeloven), at den domfældte skulle afsone i et mellemsikret, lukket fængsel.

(2) Den domfældte X.Y. har iværksat rettidig appel til prøvelse af denne dom, idet han i det væsentlige har gjort gældende, at hele hans familie (ægtefælle, to døtre, svigersøn og barnebarn) bor og arbejder i Plzeň, og at familiemedlemmerne besøger ham hver måned, mens han afsoner sin straf. Han har ingen kontakt med sin søn og stedbroder, som bor i Den Slovakiske Republik, grundet uoverensstemmelser med dem. Samtidig fremhævede han, at hans forældre ikke længere lever, og at han derfor ikke har nogen familiemæssig tilknytning eller nære venner i Slovakiet. Han har også anført, at han ved at flytte til Slovakiet ville miste kontakten med hans familie, som ikke har noget sted at vende tilbage til i Slovakiet, mens hans familie i Tjekkiet har taget over hovedet og arbejdet. Af disse grunde har X.Y. anmodet om at måtte afsone sin dom i Tjekkiet, idet han har vedlagt appellen en kopi af en lejeaftale for en lejlighed i Plzeň.

(3) Najvyšší súd Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks øverste domstol, derefter »den øverste domstol«) har ved kendelse af 28. august 2018 [udelades] [sagsnummer] udsat sagen om anerkendelse og fuldbyrdelse henhold til § 318, stk. 1, sammenholdt (analogt) med § 244, stk. 4, i [Trestný poriadok] (strafferetsplejeloven), på Den Europæiske Unions Domstols afgørelse i dens tidligere anmodning om præjudiciel afgørelse under tilsvarende faktiske omstændigheder, indgivet under referencenummer 2 Urto 1/2018; ved sagen for Domstolen sag C-495/18.

(4) Da Krajský soud v Ústí nad Labem (den regionale ret i Ústí nad Labem, Den Tjekkiske Republik) i den sag for Najvyšší súd (øverste domstol), som har referencenummer 2 Urto 1/2018, trak den attest, den havde udstedt i henhold til artikel 4 i rammeafgørelsen tilbage, og da Domstolen som følge deraf ved kendelse af 1. oktober 2019 traf afgørelse om, at det ikke længere var fornødent at træffe afgørelse vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-495/18, traf Najvyšší súd (øverste domstol) ved kendelse af 22. oktober 2019, referencenummer 2 Urto 2/2018, i henhold til § 318, stk. 2, i [Trestný poriadok] (strafferetsplejeloven), anvendt analogt, afgørelse om, at den udsatte sag skulle genoptages. Samtidig konkluderede Najvyšší súd (øverste domstol) imidlertid, at det i den foreliggende sag var nødvendigt at forelægge Domstolen en ny anmodning om præjudiciel afgørelse af de grunde, der anføres nedenfor. **[Org. s. 3]**

(5) Krajský súd (regional ret) modtog den 12. februar 2018 forkyndelse af en attest fra Krajský soud v Plzni (den regionale ret i Plzeň), udstedt i henhold til rammeafgørelsens artikel 4 sammen med de ovenfor [i punkt 1] anførte domme, hvormed X.Y. i henhold til § 173, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Trestný zákonník Českej republiky (Den Tjekkiske Republiks straffelov) blev straffet med otte års frihedsberøvelse for den særligt grove lovovertrædelse i form af røveri. I henhold til litra g) i denne attest blev dommene og attesten fremsendt til Den Slovakiske Republik i dens egenskab af fuldbyrdelsesstat, idet den udstedende myndighed var overbevist om, at afsoningen af den idømte straf i fuldbyrdelsesstaten opfylder det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og fordi fuldbyrdelsesstaten er den stat, hvor den domfældte er statsborger og bor. Det fremgik derudover af attesten [del d), punkt 4, og del l)], at den domfældte person ankom til Den Tjekkiske Republik med sin kone fem måneder før forbrydelsen blev begået, og at han kortvarigt arbejdede ved selskab X i Plzeň, men at hans ansættelse blev opsagt, og at han på tidspunktet for forbrydelsen var arbejdsløs. I Den Tjekkiske Republik boede han oprindeligt på et arbejderhotel, og derefter for en kort tid med sin familie i en lejelejlighed. Ifølge Krajský soud v Plzni (den regionale ret i Plzeň) vil det være lettere at rehabiliterer den domfældtes socialt i Slovakiet, idet han er slovakisk statsborger og har boet hele sit liv der og er registreret med fast ophold der. Ifølge Krajský soud v Plzni (den regionale ret i Plzeň) har han intet sædvanligt opholdssted i Den Tjekkiske Republik, idet han før han begik forbrydelsen kun boede på denne stats område i en meget kort periode, hvorunder han ikke etablerede nogen erhvervsmæssig, kulturel eller social tilknytning og ikke anvendte muligheden for via bopæl i Den Tjekkiske Republik at integrere sig

fuldt ud i samfundet og skabe sig en basis, som kunne anses for et sædvanligt opholdssted, hvor han kunne leve med sin familie. Tværtimod anvendte han sin bopæl i Den Tjekkiske Republik til at begå en voldelig forbrydelse meget kort tid efter sin ankomst. Ifølge Krajský soud v Plzni (den regionale ret i Plzeň) medfører den omstændighed, at domfældte persons børn, som også er slovakiske statsborgere, er bosiddende på Den Tjekkiske Republiks område, og kan vende tilbage til Den Slovakiske Republik når som helst, heller ikke, at domfældte har sædvanligt opholdssted på Den Tjekkiske Republiks område, hvilket ville være til hinder for hans overførelse.

(6) I sin tilkendegivelse vedrørende overførelsen anførte X.Y., at han kun har en stedbroder i Slovakiet, som han ikke har kontakt med, og at han efter sin løsladelse vil forblive i Den Tjekkiske Republik på en bestemt adresse i Plzeň, hvor han har midlertidigt ophold, og hvor han har børn og børnebørn, som ikke ville kunne besøge ham, og som han ville miste kontakten med.

(7) Ifølge Den Slovakiske Republiks folkeregister er X.Y. [udelades] slovakisk statsborger, og han har siden den 24. august 1998 været registreret som fast bosiddende [org. s. 4] i kommunen Mníšek Nad Hnilcom [udelades], i nærheden af Gelnica (Den Slovakiske Republik). Ifølge en rapport fra Obvodné oddelenie Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi (distriktpolitiets afdeling i Spišskej Novej Vsi) af 5. marts 2018 viser den domfældte person sig overhovedet ikke i ovennævnte kommune, har ikke kontakt med nogen, og har været med sin familie i Frankrig i ca. fem år. I henhold til en rapport fra borgmesteren i kommunen Mníšek Nad Hnilcom er X.Y. registreret som permanent bosiddende i den kommune [udelades] [adresse], men det er kun hans søn, der bor på denne adresse sammen med sønnens bedstemor, ifølge hvilken hendes datter (X.Y.s hustru) og datterens to døtre sandsynligvis bor i Den Tjekkiske Republik, men ikke har kontakt med hinanden. For tiden afsoner X.Y. sin dom i et fængsel i Plzeň [udelades] [fængslets adresse] i Den Tjekkiske Republik.

(8) I overensstemmelse med § 4, stk. 1, litra a), i lov nr. 549/2011 kan en afgørelse blive anerkendt og fuldbyrdet i Den Slovakiske Republik, hvis afgørelsen er truffet på grundlag af en handling, der også udgør en lovovertrædelse efter Den Slovakiske Republiks lovgivning, med forbehold af bestemmelserne i stk. 2 og 3, og såfremt den domfældte er slovakisk statsborger og har sædvanligt opholdssted i Den Slovakiske Republik eller har dokumenteret familiemæssig, social eller arbejdsmæssig tilknytning til det respektive område, som kan bidrage til at lette vedkommendes rehabilitering under fuldbyrdelsen af frihedsstraffen på Den Slovakiske Republiks område.

(9) Det følger heraf, at ifølge den slovakiske lovgivning er anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse meddelt i udstedelsesstaten underlagt den betingelse, at den domfældte er statsborger i Den Slovakiske Republik og har (a) sædvanligt opholdssted på Den Slovakiske Republiks område eller (b) dokumenteret familiemæssig, social eller arbejdsmæssig tilknytning til det respektive område,

som kan bidrage til at lette vedkommendes rehabilitering under fuldbyrdelsen af frihedsstraffen på Den Slovakiske Republiks område.

(10) I overensstemmelse med § 3, litra g), i lov nr. 549/2011 skal sædvanligt opholdssted i denne lov forstås som en fast eller midlertidig bopæl.

(11) Ifølge § 2, stk. 2, i [zákon] č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (lov nr. 253/1998 om erklæring om bopæl for statsborgere i Den Slovakiske Republik og om folkeregistret, med ændringer, herefter »loven om erklæring om bopæl«) skal opholdssted i forbindelse med registrering af den fastboende befolkning forstås som en fast eller midlertidig bopæl.

(12) I henhold til § 3, stk. 1-3, og stk. 7, første punktum, i loven om erklæring om bopæl svarer den faste bopæl normalt til statsborgerens faste opholdssted på Den Slovakiske Republiks område. På et givent tidspunkt kan statsborgeren kun have fast bopæl ét sted. Statsborgeren har kun fast bopæl [org. s. 5] i den ejendom eller del heraf, som har et husnummer eller et husnummer og en matrikelangivelse, og som er beregnet til beboelse, ophold, personlig rekreation, medmindre andet er fastsat i denne lov. En lejlighed forstås også som del af en ejendom. Statsborgerens erklæring om fast bopæl danner ikke grundlag for rettigheder angående den af stk. 2 omfattede ejendom eller over for ejendommens ejer, og har udelukkende relevans med henblik på registrering. Enhver statsborger har pligt til at indgive erklæring om fast bopæl, når vedkommende ikke opholder sig fast i udlandet.

(13) Ifølge § 6, stk. 1, i loven om erklæring om bopæl har den statsborger, som har til hensigt at bosætte sig i udlandet, pligt til inden afrejse at give meddelelse om ophøret af sin faste bopæl til den administrative myndighed, der forvalter de pågældende oplysninger; vedkommende angiver ved denne administrative myndighed den stat og den faste bopæl, som vedkommende flytter til, samt datoen for etablering af bopæl i udlandet svarende til datoen for ophør af den faste bopæl. I overensstemmelse med bestemmelsens stk. 3 kan den statsborger, som opholder sig i udlandet og i løbet af dette ophold beslutter at bringe sin faste bopæl på Den Slovakiske Republiks område til ophør, meddele dette ophør gennem Den Slovakiske Republiks pågældende repræsentationskontor [i bopælsstaten] eller en befuldmægtiget repræsentant i Den Slovakiske Republik. Den Slovakiske Republiks repræsentationskontor eller den befuldmægtigede repræsentant forkynder formularen med angivelse af staten og den aktuelle bopæl i udlandet og med statsborgerens bevidnede underskrift for den kompetente myndighed, der forvalter oplysningerne om statsborgerens faste bopæl. Den faste bopæl ophører på dagen for forkyndelse af dette dokument for den kompetente myndighed.

(14) I henhold til § 8, stk. 1, i loven om erklæring om bopæl skal statsborgerens midlertidige bopæl forstås som det opholdssted, hvor statsborgeren tager ophold midlertidigt uden for den faste bopæl, såfremt dette ophold varer mere end 90 dage; endvidere skal midlertidig bopæl forstås som opholdsstedet på Den

Slovakiske Republiks område for en statsborger, som har fast bopæl i udlandet, såfremt dette ophold varer mere end 90 dage.

(15) I medfør af § 9 i loven om erklæring om bopæl har den statsborger, som har fast bopæl på Den Slovakiske Republiks område og har til hensigt at tage ophold i udlandet i en periode på mere end 90 dage, ret til at meddele dette forhold til den kompetente myndighed på stedet, hvor vedkommende har fast eller midlertidig bopæl; i meddelelsen skal vedkommende angive staten, opholdsstedet og opholdets forventede varighed.

(16) Det fremgår af de nævnte lovbestemmelser, at den faste eller midlertidige bopæl for en statsborger i Den Slovakiske Republik på dens område, som i henhold til lov nr. 549/2011 udgør vedkommendes sædvanlige opholdssted, er begreber, som udelukkende har relevans for registreringen (jf. § 2, stk. 2, og § 3, stk. 3, i loven om erklæring om bopæl), og deres eksistens er ikke betinget af, at statsborgeren i praksis tager ophold på de pågældende steder og således er knyttet til dem af familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd. Med hensyn til den faste bopæl pålægger loven reelt dels enhver statsborger, som ikke opholder sig fast **[org. s. 6]** i udlandet, at erklære dette (§ 3, stk. 7, punktummet inden semikolon, i loven om erklæring om bopæl), dels enhver statsborger at erklære ophøret heraf, såfremt vedkommende har til hensigt at bosætte sig fast i udlandet (§ 6, stk. 1, i loven om erklæring om bopæl), men loven fastlægger ingen sanktion i tilfælde af manglende opfyldelse af denne forpligtelse.

(17) I overensstemmelse med § 4, stk. 1, litra a), i lov nr. 549/2011 er det således tilladt at anerkende og fuldbyrde en afgørelse fra udstedelsesstaten om idømmelse af en straf, som indebærer frihedsberøvelse (ifølge kravet om dobbelt strafbarhed, medmindre loven bestemmer andet), selv om den domfældte er statsborger i Den Slovakiske Republik og reelt ikke bor i landet (men i udstedelsesstaten), men har en registreret fast eller midlertidig bopæl på Den Slovakiske Republiks område. Dette er således paradoksalt nok også gældende i de tilfælde, hvor den statsborger i Den Slovakiske Republik, som har fast bopæl i udlandet, har afgivet erklæring om midlertidig bopæl på Den Slovakiske Republiks område. Kravet om dokumenteret familiemæssig, social eller arbejdsmæssig tilknytning, som kan bidrage til at lette den domfældtes rehabilitering, er faktisk fastlagt subsidiært, og ifølge den slovakiske lovgivning skal kravet kun være opfyldt, når statsborgeren i Den Slovakiske Republik ikke har sædvanligt opholdssted på Den Slovakiske Republiks område, nærmere bestemt hverken har en fast eller midlertidig bopæl dér.

(18) Appellantens argumenter, som er baseret på det forhold, at han ikke bor på Den Slovakiske Republiks område, og at de familiemæssige eller sociale bånd, som kan bidrage til at lette hans rehabilitering, først og fremmest findes i udstedelsesstaten, forekommer umiddelbart grundløse.

(19) På den anden side kan der ikke bortses fra, at lov nr. 549/2011 har gennemført rammeafgørelsen i den slovakiske retsorden. I denne forbindelse

gælder reglen om, at de nationale retter i forbindelse med fortolkning af EU-retten skal tage national ret i dens helhed i betragtning og i videst muligt omfang fortolke de nationale bestemmelser i lyset af rammeafgørelsen med henblik på at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det formål, som rammeafgørelsen forfølger, og sikre den fulde virkning heraf (jf. eksempelvis Domstolens dom af 5.9.2012, C-42/11, Lopes Da Silva Jorge, EU:C:2012:517, og af 8.11.2016, C-554/14, Ognyanov, EU:C:2016:835).

(20) I henhold til 9. betragtning til rammeafgørelsen bør fuldbyrdelse af den idømte sanktion i fuldbyrdelsesstaten forbedre mulighederne for den domfældtes sociale rehabilitering. For at overbevise sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering, bør den kompetente myndighed i udstedelsesstaten tage hensyn til forskellige elementer som f.eks. personens tilknytning til fuldbyrdelsesstaten, om vedkommende betragter den som sit familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske centrum, og om vedkommende har anden tilknytning til fuldbyrdelsesstaten. **[Org. s. 7]**

(21) Ifølge 15. betragtning til rammeafgørelsen bør den anvendes i overensstemmelse med den ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, der tillægges unionsborgerne i henhold til artikel 18 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

(22) I medfør af 17. betragtning til rammeafgørelsen er der, når den henviser til den stat, hvor den domfældte »bor«, tale om det sted, som denne person er knyttet til på grundlag af elementer som f.eks. sædvanligt opholdssted samt familiemæssige, sociale og arbejdsmæssige bånd.

(23) I henhold til rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, har den til formål at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering anerkender en dom og fuldbyrder sanktionen.

(24) I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), kan der, såfremt den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten eller i fuldbyrdelsesstaten, og såfremt personen har givet sit samtykke, hvis dette kræves i henhold til artikel 6, fremsendes en dom samt den attest, for hvilken der findes en standardformular i bilag I, til den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor.

(25) I medfør af rammeafgørelsens artikel 4, stk. 2, stk. 3, første punktum, og stk. 4, kan dommen og attesten fremsendes, hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, om nødvendigt efter høringer mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og i fuldbyrdelsesstaten, må lægge til grund, at fuldbyrdelsesstatens fuldbyrdelse af sanktionen vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering. Før den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender dommen og attesten, kan den høre den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten på en hvilken som helst relevant måde. Under en

sådan høring kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten forelægge en begrundet udtalelse for den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten ikke vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering og vellykkede reintegration i samfundet. Hvis der ikke skal foretages høring, kan udtalelsen forelægges straks efter fremsendelsen af dommen og attesten. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten overvejer denne udtalelse og beslutter, hvorvidt attesten skal tilbagekaldes eller ikke.

(26) I alle de tilfælde, hvor den domfældte fortsat befinder sig i udstedelsesstaten, skal vedkommende i medfør af rammeafgørelsens artikel 6, stk. 3, have mulighed for at give sin mening til kende mundtligt eller skriftligt. [udelades] Der tages hensyn til den domfældtes mening, når det besluttes, [org. s. 8] om dommen samt attesten skal fremsendes. Hvis den pågældende har benyttet sig af muligheden fastsat i dette stykke, skal den domfældtes mening sendes til fuldbyrdelsesstaten, navnlig under hensyn til artikel 4, stk. 4. [udelades]

(27) Ifølge rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, anerkender den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten den dom, der er fremsendt i henhold til artikel 4 og efter proceduren i artikel 5, og træffer omgående alle nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af sanktionen, medmindre den beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 9 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse.

(28) I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, litra b), kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, hvis kriterierne i artikel 4, stk. 1, ikke er opfyldt.

(29) Rammeafgørelsens artikel 9, stk. 3, bestemmer, at i de i stk. 1, litra a), b), c), i), k) og l), nævnte tilfælde hører den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på en hvilken som helst relevant måde, inden den beslutter ikke at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, og anmoder den om nødvendigt om straks at meddele de nødvendige supplerende oplysninger.

(30) Ifølge standardformularen i bilag I til rammeafgørelsen angives i formularens del d), punkt 4, andre relevante oplysninger, der skal fremlægges, om den domfældtes familie samt sociale eller erhvervsmæssige tilknytning til fuldbyrdelsesstaten, hvis sådanne oplysninger foreligger og er relevante.

(31) Det fremgår af rammeafgørelsens nævnte bestemmelser, at den har til formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering. Najvyšší súd (øverste domstol) finder derfor, at kriterierne i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), kun er opfyldt, såfremt den domfældte har familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale, økonomiske eller arbejdsmæssige bånd i den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, i betragtning af hvilke det med god grund kan antages, at fuldbyrdelse af straffen i den pågældende medlemsstat øger mulighederne for vedkommendes

sociale rehabilitering. På denne baggrund sikrer den nationale slovakiske lovgivning – som tillader at anerkende og fuldbyrde en afgørelse, hvormed en af landets egne statsborgere er blevet idømt en straf, som indebærer frihedsberøvelse, selv om den domfældte kun har en formelt registreret fast eller midlertidig bopæl på Den Slovakiske Republiks område, uden at der foreligger aktuelle familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd, som kan lette vedkommendes sociale rehabilitering, og der ikke er tale om det tilfælde, hvor vedkommende efter strafafsoningen vil blive udvist til Den Slovakiske Republiks område [rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra b)] – ikke [org. s. 9] den fulde virkning af rammeafgørelsen med hensyn til formålet om, at anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen i disse tilfælde bidrager (kan bidrage) til at lette den domfældtes sociale rehabilitering.

(32) Det bør imidlertid bemærkes, at selv om der fra den 1. januar 2020 vil ske en ændring af den nationale slovakiske lovgivning, og at det i overensstemmelse med den nye affattelse af § 4, stk. 1, i lov nr. 549/2011 vil blive muligt i Den Slovakiske Republik at anerkende en dom, der idømmer en frihedsstraf, såfremt den domfældte er slovakisk statsborger og har sædvanligt opholdssted i Den Slovakiske Republik, hvilket ikke længere vil blive defineret som fast eller midlertidigt ophold som omhandlet i denne lovs § 32 (i den udgave, der gælder fra den 20.1.2020), vil sager, der er indledt før den 1. januar 2020 blive gennemført i henhold til den udgave, der var i kraft indtil den 31. december 2019, dvs. i henhold til de bestemmelser, der henvises til i nærværende afgørelses punkt 8 og 10.

(33) På baggrund af ovenstående og henset til, at en national ret, som inden for rammerne af sin kompetence skal anvende EU-rettens bestemmelser, er forpligtet til at sikre den fulde virkning af disse regler og om fornødent af egen drift undlade at anvende enhver modstående bestemmelse i national lovgivning, uden at den behøver at anmode om eller afvente en forudgående ophævelse af denne ad lovgivningsvejen eller ved ethvert andet forfatningsmæssigt middel (jf. især Domstolens dom af 9.3.1978, 106/77, Simmenthal, EU:C:1978:49, præmis 21 og 24, af 19.11.2009, C-314/08, Filipiak, EU:C:2009:719, præmis 81, af 22.6.2010, C-188/10 og C-189/10, Melki og Abdeli, EU:C:2010:363, præmis 43, og [af 26.2.2013,] C-617/10, Åkerberg Fransson, EU:C:2013:105, præmis 45), er Najvyšší súd (øverste domstol) nået til den konklusion, at en fortolkning af EU-retten er nødvendig, for at der kan træffes afgørelse i sagen. Najvyšší súd (øverste domstol) har derfor besluttet at udsætte sagen og forelægge følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

Skal rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), fortolkes således, at de heri indeholdte kriterier kun er opfyldt, såfremt den domfældte har familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd i den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, i betragtning af hvilke det med god grund kan antages, at fuldbyrdelse af straffen i den pågældende medlemsstat kan lette vedkommendes sociale rehabilitering, og således at den omhandlede EU-bestemmelse er til hinder for en bestemmelse i national lovgivning såsom § 4,

stk. 1, litra a), i lov nr. 549/2011 (i den udgave, som var i kraft indtil den 31.12.2019), som i disse tilfælde tillader at anerkende og fuldbyrde en dom udelukkende på grundlag af det kun formelt registrerede sædvanlige opholdssted i fuldbyrdelsesstaten uden at tage højde for, hvorvidt den domfældte har konkret tilknytning til denne stat, som kan lette vedkommendes sociale rehabilitering? [Org. s. 10]

Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 4, stk. 2, da fortolkes således, at den kompetente myndighed i udstedelsesstaten også i det i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde har pligt til inden fremsendelse af dommen og attesten at forsikre sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten vil tjene formålet om at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og i denne sammenhæng også til at afgive de oplysninger, der er blevet opnået i attestens del d), punkt 4, og særligt hvis den domfældte i den i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 3, omhandlede forstand hævder at have konkrete familiemæssige, sociale eller arbejdsmæssige bånd i udstedelsesstaten?

Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, litra b), da fortolkes således, at der foreligger grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom også i det i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde såfremt der ikke – på trods af høringer ifølge bestemmelsens stk. 3 og de eventuelle meddelte supplerende oplysninger – er godtgjort dokumenterede familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd, i betragtning af hvilke det med god grund kan antages, at fuldbyrdelse af straffen i fuldbyrdelsesstaten kan lette vedkommendes sociale rehabilitering?

[Udelades] [oplysninger om retsmidler]

Bratislava, den 22. oktober 2019

[...] František Mozner

Afdelingens præsident